

Evangelí del dissabte de la setmana II de Quaresma: redescobrir el rostre de Déu Pare

“Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà”. Demanem a l'Esperit Sant que ens ajudi a redescobrir contínuament la cara amorosa d'aquest Pare celestial de qui som fills.

Evangelí (Lc 15, 1-3.11-32)

Els publicans i els altres pecadors s'acostaven tots a Jesús per escoltar-

lo. Els fariseus i els mestres de la Llei murmuraven i deien:

—Aquest home acull els pecadors i menja amb ells.

Jesús els va proposar aquesta paràbola:

—Un home tenia dos fills. Un dia, el més jove digué al pare:

—Pare, dona'm la part de l'herència que em toca.

Ell els va repartir els béns. Al cap d'uns quants dies, el fill més jove va vendre's tot el que tenia i se'n va anar amb els diners en un país llunyà.

Un cop allí, dilapidà la seva fortuna portant una vida dissoluta. Quan s'ho hagué malgastat tot, vingué una gran fam en aquell país i començà a passar necessitat. Llavors es va llogar a un propietari d'aquell país, que

l'envià als seus camps a pasturar porcs. Tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven els porcs, però ningú no li'n donava. Llavors entrà dintre d'ell i es digué: “Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres i jo m'estic aquí morint de fam! M'aixecaré i aniré a trobar el meu pare i li diré: Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu; tracta'm com un dels teus jornalers.” I se n'anà a trobar el seu pare.

Encara era lluny, que el seu pare el veié i es commogué, corregué a tirar-se-li al coll i el besà. El fill li digué:

—Pare, he pecat contra el cel i contra tu. Ja no mereixo que em diguin fill teu.

Però el pare digué als seus criats:

—De pressa, porteu el vestit millor i poseu-l'hi, poseu-li també un anell al dit i unes sandàlies als peus; porteu

el vedell gras i mateu-lo, mengem i celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.

I es posaren a celebrar-ho.

Mentrestant, el fill gran era al camp. Quan, de tornada, s'acostava a la casa, va sentir músiques i balls i cridà un dels criats per preguntar-li què era allò. Ell li digué:

—El teu germà ha tornat. El teu pare l'ha retrobat en bona salut i ha fet matar el vedell gras.

El fill gran s'indignà i no volia entrar. Llavors el seu pare va sortir i el pregava. Però ell li respongué:

—Fa molts anys que et serveixo sense desobeir mai ni un de sol dels teus manaments, i tu encara no m'has donat un cabrit per a fer festa amb els meus amics. En canvi, quan ha tornat aquest fill teu després de

consumir els teus béns amb prostitutes, has fet matar el vedell gras.

El pare li contestà:

—Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que és meu és teu. Però calia celebrar-ho i alegrar-se, perquè aquest germà teu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem retrobat.

.....

Comentari

Aquest fragment de l'Evangelí és un dels textos més coneguts del Nou Testament. En ell se'ns parla de la misericòrdia del Pare i, alhora, de dos tipus de cors, dos tipus de fills, incapaços d'arribar al centre d'aquell amor que els envolta i els omple. En context de conversió (estem en Quaresma), el relat ens anima a no

cansar-nos de redescobrir el rostre del Pare, per més que pensem que ja el coneixem: a conèixer-lo amb el cor (cf. 2Co 5, 16).

Crida l'atenció allò que fa el fill que se'n va de casa: pensar que es mereix una herència i demanar-la; la inconsciència de cercar només el plaer del moment present; veure's empès a girar l'esquena a la seva pròpia fe (tenir cura de porcs) per sobreviure; la manera de pensar a tornar a casa: no mogut per l'amor sinó per la necessitat; l'enduriment del cor, que el fa projectar sobre el pare la seva pròpia forma de jutjar coses i persones. També crida l'atenció l'actitud del fill que roman a casa, amb el cor endurit, incapaç de comprendre l'amor del pare i mancat de misericòrdia amb el germà.

Aquestes actituds parlen del que hi pot haver als nostres cors. I ens recorden la necessitat de redescobrir

contínuament l'amor de Déu per nosaltres, un Pare que no és pas aliè a cap de les nostres mancances. Ell ens ha cridat a ser fills i, per la seva banda, aquesta crida no cessa. Ell ens ha cridat a viure en llibertat, no pas com a esclaus. Els dos fills de la paràbola havien acabat vivint com a esclaus: un, de les seves passions; l'altre, d'una obligació mal entesa.

Sant Pau ens recorda que on hi ha l'Esperit del Senyor hi ha llibertat (cf. *2Co* 3, 17). No una llibertat com a pretext per a la carn, sinó per servir-nos els uns als altres per amor (cf. *Ga* 5, 13). D'aquests fills aprenem la necessitat de demanar a l'Esperit Sant que ens ajudi a redescobrir contínuament la cara amorosa d'aquest Pare de qui som fills; d'aquí raja la força per a viure amb goig la fe en el dia a dia.

Texto: Juan Luis Caballero //
Photo: Miguel Ferreira -
Unsplash

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dissabte-de-la-setmana-ii-de-
quaresma-redescobrir-el-rostre-de-deu-
pare/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/gospel/evangelidel-dissabte-de-la-setmana-ii-de-quaresma-redescobrir-el-rostre-de-deu-pare/) (18/08/2025)